

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudkyň Lenky Kaniové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Nuselská 499/132, Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2021, č. j. RN-5707051768-315-PBL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2023, č. j. 2 Ad 10/2021-42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 15. 4. 2020 si nechal žalobce od žalované vypracovat informativní výpočet důchodu, který byl proveden k datu 5. 3. 2021. Odhadovaná výše starobního důchodu činila 36 087 Kč měsíčně.

[2] Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2021, č. j. R-16. 4. 2021-422/5707051768, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalovaná přiznala žalobci starobní důchod ve výši 34 878 Kč měsíčně. Žalobce považoval výpočet přiznaného starobního důchodu za chybný, neboť byl nižší než odhadovaný v roce 2020, přestože vyměřovací základ za poslední dva roky před důchodem byl vyšší než ten, který žalovaná použila pro výpočet jeho odhadované výše. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou, v níž označil aplikovanou právní úpravu za protiústavní [konkrétně nařízení vlády č. 381/2020 Sb. ze dne 21. 9. 2020, o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2019, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2019, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2021 a základní výměry důchodu, stanovené pro rok 2021 a o zvýšení důchodů v roce 2021 (dále jen „nařízení vlády č. 381/2020“)], neboť na základě parametrů stanovených v užitých předpisech mu byl jako žadateli o starobní důchod v roce 2021 přiznán nižší starobní důchod, než by činila výše jeho předčasného starobního důchodu kapitalizovaného ode dne 1. 1. 2021, pokud by si v roce 2020 požádal o přiznání předčasného starobního důchodu, resp. mu byl přiznán nižší starobní důchod, než by činil starobní důchod, pokud by mu nárok vznikl až v roce 2022.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Na základě citovaných pasáží nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/07, konstatoval, že *„že v českém důchodovém systému je stanovení výše důchodu zcela závislé na parametrech v době přiznání důchodu, čímž můžou být některé generace zvýhodněny, a zároveň se v českém důchodovém systému uplatňuje výrazná intragenerační příjmová solidarita, na základě které osoby s vyššími příjmy mají nižší míru náhrady předdůchodových příjmů oproti osobám s nižšími příjmy, kdy zásluhou výrazné intragenerační příjmové solidarity se v jisté míře snižuje význam zásluhovosti“*.

[5] Upozornil dále, že parametry pro výpočet procentní výměry starobního důchodu stanovené napadeným nařízením nejsou založeny na vůli vlády, neboť ze zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), vyplývá, že jak výše všeobecného vyměřovacího základu, tak přepočítacího koeficientu, a v návaznosti na ně rovněž výše redukčních hranic, vycházejí z dat Českého statistického úřadu o průměrné měsíční mzdě za období předcházející rok, resp. dva roky přiznání důchodu. K tomu soud odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o důchodovém pojištění. Parametry pro výpočet důchodu stanovené každý rok vládou nařízením vždy vycházejí z objektivních dat Českého statistického úřadu, která jsou navíc veřejně dostupná a dohledatelná na webových stránkách úřadu. Daný postup vyplývá z § 17 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Tvrzeň nesoulad (resp. výrazné snížení přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2019 oproti přepočítacímu koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018) je s ohledem na to způsoben tím, že podíl průměrné měsíční mzdy zjištěné Českým statistickým úřadem za první pololetí roku 2020 a průměrné měsíční mzdy za první pololetí roku 2019 je nižší než podíl průměrné měsíční mzdy zjištěné Českým statistickým úřadem za první pololetí roku 2019 a průměrné měsíční mzdy za první pololetí roku 2018. Obdobně soud vysvětlil i nesoulad týkající se stanovených redukčních hranic. Průměrná měsíční mzda, která je pro výpočet výše důchodu stěžejní, se v čase mění, a proto se v návaznosti na její změnu mění i parametry pro výpočet výše důchodu, které se tedy mohou rovněž snížit, aniž by tím došlo k porušení ústavního principu rovnosti. I Ústavní soud v citovaném nálezu připustil, že v dávkově definovaném systému bývají různé generace, pohlaví či příjmové skupiny tímto systémem zvýhodněny či naopak „penalizovány“.

pokračování

[6] S ohledem na průběžně zveřejňované informace o průměrné měsíční mzdě na webových stránkách Českého statistického úřadu si může každý učinit přibližnou představu o výši starobního důchodu, přestože jeho skutečnou výši lze vypočítat až po vydání nařízení vlády stanovující přesné výše jednotlivých parametrů výpočtu. Nařízení vlády tak neporušuje ani princip předvídatelnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou formálně odůvodnil podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve skutečnosti však šlo spíše o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel zpochybnil výklad právní úpravy, který městský soud zaujal a který stěžovatel považuje za nesprávný, resp. neústavní. Jelikož jde současně o otázku, která dosud nebyla před správními soudy řešena a svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, považuje stěžovatel kasační stížnost za přijatelnou.

[8] Ačkoliv ze zákona vyplývá, že předčasný starobní důchod má být trvale nižší, většině důchodců, kterým vznikl nárok na řádný starobní důchod v první polovině roku 2021, a kteří stihli požádat o předčasný starobní důchod do konce roku 2020, byl přiznaný důchod po valorizaci v roce 2021 vyšší než řádný důchod přiznaný až od 1. 1. 2021. Argumenty městského soudu, podle kterých parametry pro výpočet procentní výměry starobního důchodu nezávisí na vůli vlády, ale podle zákona vyplývají z dat Českého statistického úřadu o průměrné měsíční mzdě, která jsou navíc veřejně dostupná, nevylučují stěžovatelovu námitku nepředvídatelnosti. Pokud by toto tvrzení soudu bylo správné, pak lze pochybení shledat v tom, že stát neinicioval změny tak, aby konstrukce výpočtu důchodu odpovídala principům ústavního práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a aby nevyvolávala nerovnost mezi pojištěnci. Zákonodárce má poměrně široký prostor pro úpravu.

[9] Pokud by bylo správné tvrzení soudu o dostupnosti všech parametrů, pak by nebylo možné, aby se žalovaná při výpočtu informativní výše důchodu tak odchýlila od výsledného rozhodnutí. I když informativní výpočet není závazný, není pravda, že všichni věděli o parametrech pro výpočet důchodu.

[10] Přestože stěžovatel napadal v žalobě nesoulad právní úpravy s ústavním pořádkem a nebrojil přímo proti samotnému výpočtu, neznamená to, že nedošlo k chybě při výpočtu či chybnému použití dat Českého statistického úřadu, případně přímo těchto dat. Stěžovatel se domníval, že jde o trend snižování důchodů, avšak před vydáním napadeného rozsudku vydala vláda nařízení upravující parametry pro roky 2022 a 2023, z nichž vyplývá, že k propadu koeficientu pro úpravu vyměřovacího základu došlo pouze v roce 2021. Tento propad je velký, ojedinělý a týká se pouze těch, kteří odešli do důchodu v roce 2021, což vzbuzuje „důvodné podezření, že někde k chybě došlo“. Pokud ne, tak samotná aplikace ustanovení zákona porušuje princip rovnosti občanů před zákonem. Městský soud však posouzení věci zjednodušil, neboť *de facto* uzavřel, že parametry nemohou být chybně nastavené, protože vycházejí z dat Českého statistického úřadu a nezávisí na vůli vlády. Nevzal v potaz, že vláda a zákonodárce měli konat, když si byli vědomi, že k takovému propadu dojde.

[11] Podle stěžovatele dané parametry nectí podstatu a smysl práva na přiměřené hmotné zabezpečení, zejména princip rovnosti. Úprava diskriminuje ty, kteří odešli do řádného důchodu v roce 2021, oproti těm, kteří odešli do předčasného důchodu. Nejde o přípustnou solidaritu, ale exces, který se týká jen určité části osob.

[12] Dále považuje stěžovatel za absurdní, že zákon vyžaduje vyčíslení tohoto parametru na čtyři desetinná místa, neboť pak při praktické aplikaci dojde k propadu o 5,4 % oproti trendu vypočtenému ze dvou předchozích let a z následujícího roku. Vývoj hodnoty první a druhé redukční hranice pro stanovení výpočtového základu za roky 2019 až 2023 stěžovatel demonstruje grafickým znázorněním. V kombinaci se základní sazbou důchodu došlo k znevýhodnění skupiny důchodců pobírající nadprůměrný důchod s tím, že pouze pro rok 2021 se snížila zásluhovost důchodů. Rozdíl oproti ostatním se bude s časem zvyšovat.

[13] Podle stěžovatele nálezný sp. zn. Pl. ÚS 8/07 spíše potvrzuje důvodnost žaloby. Konstatování, že některé parametry nejsou závislé na vůli vlády a jsou v souladu se zákonem, neobstojí. Tak tomu totiž bylo i v citované věci. Odkaz městského soudu na možné zvýhodnění některých generací z důvodu uplatnění příjmové solidarity se podle stěžovatele míjí s podstatou žalobní argumentace, podle které došlo k diskriminaci osob žádajících o řádný důchod v roce 2021 oproti těm, kteří požádali o předčasný důchod, ačkoliv ten má být dle zákona trvale zkrácen.

[14] Stěžovatel má systém, v němž došlo ke zvýhodnění lidí, kteří odešli do předčasného důchodu, oproti těm, kteří pracovali a odváděli pojistné déle, za neústavní. Podobná situace nastala v roce 2023, avšak oproti roku 2021 byli občané o výhodnosti odchodu do předčasného důchodu včas informováni.

[15] Napadený rozsudek není dostatečně odůvodněn, soud pouze konstatoval, že žalovaná postupovala dle zákona, což stěžovatel ani nenamítal. V bodě 35 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 8/07 Ústavní soud upozornil, že ustanovení zákona nelze posuzovat izolovaně, ale v širším kontextu konstrukce důchodového systému. Soud měl proto posoudit nejen nařízení vlády, ale i konstrukci dávky v širším kontextu důchodového systému.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že při výpočtu výše důchodu je vázána právními předpisy, od nichž se nemůže odchýlit. Městský soud se pečlivě zabýval konstrukcí českého důchodového systému a s jeho názorem se žalovaná ztotožňuje. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Jedná se však o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb.

pokračování

NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[18] Kasační stížnost je přijatelná, neboť nastoluje právní otázku, která nebyla doposud judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Daná právní otázka zní, zda zákon o důchodovém pojištění ve spojení s nařízením vlády č. 381/2020 Sb. respektuje princip rovnosti a právo na přiměřené hmotné zabezpečení, pokud nastala situace, že osoby žádající o předčasný důchod v roce 2020 mají vyšší starobní důchod než ti, kteří v roce 2021 odešli do řádného důchodu.

[19] Napadený rozsudek proto Nejvyšší správní soud přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost **není** důvodná.

[21] Kasační soud neshledal dotčenou právní úpravu neústavní, diskriminační či rozpornou s právem na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že krátkodobě došlo k poklesu přiznaných důchodů a že se tím v roce 2021 snížila jejich zásluhovost, nestalo se tak proto, že by byla úprava důchodového systému neústavní či porušovala zásadu rovnosti. Ačkoliv soud uznává, že pokles přiznaných důchodů, ke kterému došlo v roce 2021, mohou dotčené osoby subjektivně vnímat jako nespravedlivý a diskriminační, nestalo se tak bez objektivní příčiny či proto, že by byla zákonná pravidla sama o sobě diskriminační.

[22] Nejvyšší správní soud již opakovaně hodnotil, zda právní úprava přijatá v návaznosti na nález sp. zn. Pl. ÚS 8/07 vyhovuje požadavkům Ústavního soudu a dostatečně zohledňuje princip zásluhovosti. V rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 31/2013 - 18, dospěl k závěru, že „*nová právní úprava stanovení výše starobního důchodu v návaznosti na příjmy pojištěnce v rozhodném období, tak jak byla v návaznosti na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/07 stanovena zákonem č. 220/2011 Sb., není v rozporu s čl. 30 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zákonodárce totiž respektoval pokyn Ústavního soudu k posílení principu zásluhovosti důchodového pojištění a zároveň došlo k snížení maximálního vyměřovacího základu pro pojistné na sociální zabezpečení ve smyslu otevření dalšího prostoru pro diferenciaci důchodů (ve smyslu uvolnění prostředků vysokopříjmových pojištěnců k tvorbě vlastních úspor na stáří). Extrémní disproportionálnost, kterou shledal Ústavní soud, tak byla zákonem č. 220/2011 Sb. odstraněna*“. Zároveň v něm připomněl, že je třeba brát v potaz, „*že faktický prostor pro úpravy důchodového systému je limitovaný ekonomickými a demografickými faktory, při nutnosti zajištění nezbytné výše důchodu umožňující alespoň trochu důstojný život i nízkopříjmovým skupinám obyvatel*“.

[23] Obdobně v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Ads 208/2020 - 25, v souvislosti s nálezem Pl. ÚS 8/07 vyslovil, že „*důvodem neústavnosti předchozí právní úpravy však byla „extrémní“ disproportionálnost, která byla novelou č. 220/2011 Sb. odstraněna. (...) Ve vztahu k osobám s mimořádně vysokými příjmy jistě není z hlediska ústavního pořádku dotčena „přiměřenost“ jejich hmotného zabezpečení ve stáří, neboť „přiměřené hmotné zabezpečení je takové zabezpečení, které eliminuje chudobu a zajišťuje důstojnou životní úroveň pro nízkopříjmové pojištěnce“ (výše citovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 8/07, bod 96). Umožňuje jim tedy výživu, ošacení, vedení domácnosti, hygienu a také účast na společenském a kulturním životě a udržování sociálních vazeb. Zároveň nelze tvrdit, že by byl zcela popřen druhý ústavněprávní korektiv limitující zákonodárce – princip zásluhovosti dovozaný z požadavku rovnosti. Výše starobního důchodu osob s mimořádně vysokými příjmy je stále významně vyšší oproti osobám s příjmy průměrnými“.* Nejvyšší správní soud tak již současnou úpravu hmotného zabezpečení ve stáří hodnotil a shledal ji v souladu s požadavky Ústavního soudu, a tedy i v souladu s ústavním pořádkem.

[24] Nejvyšší správní soud v souvislosti s tím konstatuje, že není možné zajistit absolutní a neměnnou míru zásluhovosti pro všechny skupiny obyvatel za všech podmínek. Je však třeba, aby byla pravidla nastavena obecně rozumně, spravedlivě a nediskriminačně a aby nebyla excesivně (extrémně) disproportionální. Úplnou vyváženost však zajistit nelze. Vždy se bude jednat o určitý kompromis. Tyto podmínky napadená právní úprava splňuje. Ačkoliv se v případě stěžovatele ve svém důsledku projevila na první pohled nespravedlivě, není tomu tak z důvodů, které tvrdí stěžovatel.

[25] Pravidla platí pro všechny pojištěnce objektivně stejně. Jejich důsledky v konkrétním případě však závisí na několika proměnných, které se (mimo jiné) odvíjí částečně od ekonomické situace v zemi a částečně je ze své vlastní vůle ovlivňuje samotný pojištěnec. Stěžovatel ani nijak nezpochybňuje, že propad důchodů v roce 2021 byl způsoben vývojem průměrné mzdy v předchozích letech. To je však kritérium, které je objektivní, platné pro všechny případy, a nelze je tedy považovat za diskriminační. Kromě toho konkrétní datum odchodu do starobního důchodu si volí pojištěnec sám. Zákon určuje pouze okamžik, kdy pojištěnec dosáhne řádného důchodového věku, nicméně nenutí jej, aby v daný okamžik skutečně do důchodu odešel. Je to otázka úvahy každého jednotlivce, v jaké chvíli se rozhodne ukončit svou výdělečnou činnost, resp. požádat o přiznání starobního důchodu. Bylo jen na stěžovateli, zda odejde do předčasného důchodu v roce 2020, do řádného důchodu v roce 2021 či až v letech následujících. V tomto směru tudíž zákon o důchodovém pojištění ve spojení s napadeným nařízením vlády není nijak diskriminační či nepřiměřený. Právní úprava stěžovatele nikterak nenutila, aby požádal o starobní důchod právě a pouze v situaci, kterou nyní zpětně hodnotí jako ekonomicky nevýhodnou a individuálně nespravedlivou.

[26] Ačkoliv je obecně nežádoucí, aby předčasný důchod byl vyšší než řádný, není nutně neústavní, pokud se tak mezi lety 2020 a 2021 stalo. Jak už soud uvedl, konkrétní výši starobního důchodu ovlivňují různé faktory, a určité odchylky jsou tudíž možné a přijatelné. Propad důchodů v roce 2021 nelze v absolutních číslech považovat za protiústavně excesivní a už vůbec ne tak, že by produkoval extrémní disproportionálnost. Kromě toho, požadavek na nižší starobní důchod v případě předčasného odchodu do důchodu byl zachován i v daném období. Osobám, které odešly v roce 2020

pokračování

do předčasného důchodu, byl důchod v souladu se zákonem trvale zkrácen a byl nižší než u osob, které v témže roce odešly do řádného důchodu.

[27] I když se žalovaná při odhadu výše stěžovatelova řádného důchodu od následného skutečně přiznaného důchodu odchýlila, neznamená to, že by napadené rozhodnutí bylo nepředvídatelné. Toto rozhodnutí totiž vychází z přesně stanovených pravidel výpočtu, jednotlivé položky výpočtu jsou pak rovněž konkrétně určeny a vychází z dat zveřejňovaných průběžně Českým statistickým úřadem. Při výpočtu konkrétní výše přiznávaného důchodu tak žalovaná postupovala s ohledem na tehdy známé okolnosti předvídatelně. V informativním výpočtu, který stěžovateli poskytla, se navíc hned na začátku výslovně uvádí, že „*tento výpočet je pouze informativní a nezakládá žádný právní nárok*“. Proto se na něj stěžovatel mohl spoléhat pouze orientačně. Pokud se pak skutečně přiznaný důchod odchyluje o 1209 Kč v situaci, kdy výše přiznaného důchodu činila 34 878 Kč měsíčně, nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto odchylku za tak vysokou, aby mohl shledat námitku nepředvídatelnosti důvodnou.

[28] Kromě toho v dubnu 2020, kdy žalovaná poskytla stěžovateli odhad výše starobního důchodu, ještě nemohla disponovat informacemi o průměrné měsíční mzdě za první pololetí roku 2020. Naproti tomu v druhé polovině roku 2020, kdy stěžovatel mohl požádat o přiznání předčasného důchodu, již příslušná data dostupná byla. Jestliže navíc stěžovatel v žalobě uváděl, že Ing. Š. ze společnosti Freedom Financial Services radil, aby pojištěnci, kteří dosáhnou důchodového věku v roce 2021, požádali o předčasný důchod již v roce 2020, je zcela nepřipadné, pokud nyní tvrdí, že parametry pro určení konkrétní výše důchodu nejsou předvídatelné.

[29] Stejně tak jsou nepřipadné výtky vůči městskému soudu, podle kterých soud pouze konstatoval, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, nezabýval se právní úpravou komplexně či se argumentačně minul s podstatou žaloby. Byl to stěžovatel, kdo výslovně zpochybňoval úpravu obsaženou v nařízení vlády. Městský soud pak posuzoval věc v návaznosti na pravidla obsažená v zákoně o důchodovém pojištění a zabýval se věcí v širším kontextu, jak ostatně jasně vyplývá shora již z rekapitulace obsažené v tomto rozsudku.

[30] Dále pak městský soud neuzavřel, že parametry nemohou být chybné, jestliže vycházejí z dat Českého statistického úřadu, jak tvrdí stěžovatel. Možnou chybou v datech zveřejňovaných Českým statistickým úřadem se totiž ani zabývat nemohl, neboť by tím překročil dispoziční zásadu. Stěžovatel v žalobě nic takového netvrdil, a proto námitka uplatněná nově až v kasační stížnosti (viz bod [10] tohoto rozsudku) je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná (nadto i zcela vágní). Totéž platí pro tvrzení o chybě ve výpočtu. Městský soud pak správně reagoval na argumentaci obsaženou v žalobě, kde stěžovatel výslovně zdůrazňoval potřebu posouzení, zda se nařízením č. 381/2020 Sb. vláda nedopustila zapovězené libovůle. Pokud městský soud vyložil, že vláda v souladu se zákonem užíla při stanovení parametrů obsažených v dotčeném nařízení data o průměrné měsíční mzdě poskytnutá Českým statistickým úřadem a nejednala libovolně, je takové odůvodnění adekvátní a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje.

[31] Nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je také námitka zpochybňující zákonnou úpravu týkající se zaokrouhlení koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu na čtyři desetinná místa. Tuto námitku totiž stěžovatel v žalobě rovněž neuplatnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, ovšem podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nelze přiznat náhradu nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu